

La força de les evidències

Alfred Rubio, Metge i autor del llibre 22 Històries Clíniques de Realisme Existencial.

Article publicat en la Revista Re en català número 4.

Em va dir que volia que parléssim del primer punt de la Carta de la Pau. Es tractava d'una persona molt competent. No cal dir que vaig escoltar-la amb una gran atenció mentre em deia: és evident l'"evidència" que vostè assenyala: els contemporanis no tenim cap culpa dels mals que han passat en la Història, per la senzilla raó que no existíem. Però són realitats que per la seva lluminositat sovint fins i tot ens enlluernen i, per instint, inclús per necessitat, tanquem els ulls davant de tanta llum. La nostra intel·ligència es mou millor a nivell de veritats, que no són exactament el mateix que les evidències.

Aquest bon amic va continuar: el plantejament de les evidències ens obligaria a esforçar-nos en reduir-les i concretar-les a simples veritats. I aquí és on, de fet, caldria preguntar si aquestes veritats sense aureoles, ¿serien de debò eficaces per millorar i transformar el món?

Va somriure i continuà: aquestes veritats espremudes com d'un raïm d'evidències, algunes de les quals ho han estat des de fa molts segles ¿aconseguiren deturar les guerres i els ressentiments, els petits i els grans odis?, ¿aconseguiren evitar els conflictes?

Aquesta objecció em deixà astorat perquè encara no me l'havia fet mai ningú.

Molts pediatres afirmen que els nens, acostumats a estar envoltats de líquid al si de la seva mare, no estranyarien al moment de néixer trobar-se també voltats d'un líquid tebi. Després, passat un temps, farien un xipolleig i, fins i tot, trobarien més fàcil nedar que posar-se drets i caminar. D'un temps ençà, en algunes clíniques, summergeixen la mare en una espècie de banyera d'aigua estèril i tèbia. A més, el nen neix menys traumatitzat si gairebé no hi ha llum, si no se sent cap soroll metàl·lic, si no resta nu a l'aire perquè el pesin. En canvi, aixoplugat pels braços de la seva mare, seguirà escoltant de prop els familiars batecs del cor de la mare mentre estava en el seu si. Això també passa quan tallen massa aviat el cordó umbilical, fins i tot, abans de desprendre's de la placenta, forçant-lo amb urgència a que respiri exclusivament pel seu compte, provocant-li, de vegades, algun tipus de violència per aconseguir-ho.

Encara que no ho sembli, aquestes coses i, no oblidem que a vegades no és fàcil el trànsit cap al món exterior, repercuteixen en moltes actituds subliminals en la pròpia vida de les persones.

Dins del ventre de la mare, cadascú ja té llibertat, es mou, es gira, fins i tot ¡ai! dóna cops de peu. Especialment, sent la ressonància de la parla de la mare, també la música i d'altres veus i sorolls. I, difusament, entreveu alguna replandor suau.

Si els adults recordessin els mals de caps soferts durant el part, tractarien de manera diferent els nou-nats.

Per què he comentat tot això darrer? Els prejudicis, els hàbits, els apriorismes produïts per la nostra raó, fins i tot mèdica, han provocat moltes deformacions en la llibertat espontània i real de l'infant. I què dir-ne de la primera educació que, amb bona fe, la família, les llars infantils, etc. imparteixen a l'infant des del seu naixement sobre el correcte creixement de la seva llibertat progressivament responsable i co-responsable. Tot això respon als costums, a les ideologies de les persones adultes, etc.

Quan s'educarà, per fi, perquè límpidament la llibertat dels nens percebi les evidències abans que se'ls obligui a passar-les per sedassos, sovint tan artificials, com poden ser alguns esquemes racionals de les veritats, tant alterats per sentiments, corrents de pensament i per pressions de les cultures diverses.

Essent sanament lliures, podrem engendrar saviesa.